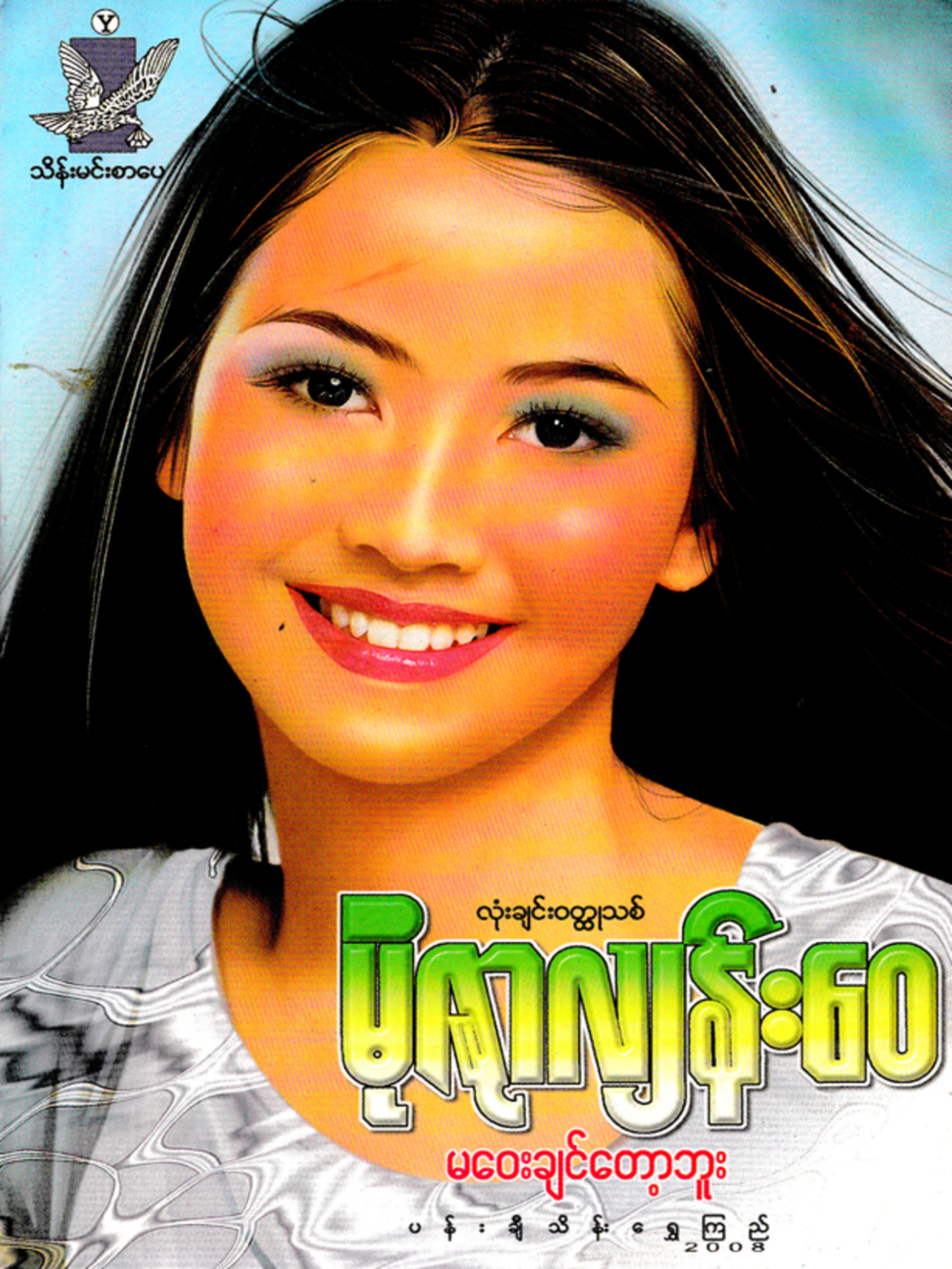

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျော်လှူနိမိတ်

မဝေးချင်တော့ဘူး

ပန်းချီသိန်းစော ၂၀၀၈

အခန်း(၁)

ချိုလဲ့ရီက သူ့ရဲ့ ပန်းစိုက်ခင်းတွေကို ဆေးဖျန်းပြီး ခဏအမောဖြေ ထိုင်နေသည်။ ။ ရောင်စုံပွင့်ဖူးနေသော ဂန္ဓမာတွေက သူမအတွက် ဝင်ငွေကောင်းရတော့မှာ ကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသည်။ ။

ပန်းစိုက်ခင်းမှာ အလုပ်သမား တစ်ယောက်သာ ထားနိုင်၍ သူ့ကိုယ် တိုင်ဝင်ပြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရသည်။ ။ အမောပြေတော့ ပန်းခင်းဘေးမှ ပေါက်နေသော မြက်ပင် ပေါင်းပင်တွေကို နုတ်ပစ်ရှင်းလင်းနေသည်။ ။

ခြံအကူ ဦးရန်က သူနှင့် မလှမ်းဝေးလှသဖြင့် ပန်းခင်းထဲမှာ ပျောက် နေသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ထဲမှာ စိတ်အာရုံက နစ်မြုပ်နေသ ည် မို့ အရိပ်တစ်ခုထိုးကျလာသည် ကို သတိမပြုမိပါ။

"အဟင်း..."

အနီးကပ်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ အသံကို ကြားပြီး လက်ထဲက မြေဆွနေသော ပေါက်တူးကလွတ်ကျသွားသည်။ ။

အသံရှင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် စူးရှသော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည့် ယောက်ျားချောတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဟို...ဘာကိစ္စ ရှိလို့ ပါလဲ"

"ဟိုဘက်က မိုတယ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ သိလား"

မေးလာသော သူစိမ်းယောက်ျားကို ချုံလဲ့ရီက မျက်ဝန်းတည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလဲ"

"ကျွန်တော် ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲလို့ ကျွန်မ မေးနေပါတယ်"

ချုံလဲ့ရီက မျက်နှာတည်လေးနှင့်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့မှ ကျွန်တော် ပြောနိုင်မှာ မို့လို့ ပါ"

အလွန် ကပ်ဖဲ့ရပ်ဖဲ့ နိုင်သည့်သူဆိုသော အကြည့်နှင့် ထိုသူကို ချုံလဲ့ရီက ကြည့်လိုက်သ်။

"ပိုင်ရှင်က ကျွန်မပဲ၊ ဘာပြောချင်လို့ လဲ—

"ဟုတ်လား၊ ပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားလား ဆောရီးပဲဗျာ ကျွန်တော် မသိလို့

"

ထိုသူက တောင်းပန်သည့်အကြည့်နှင့် ပြောလာသည်။ ။ ချယ်ရီက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ထိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်နာမည် မိုးဇင်သန့်ပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီကနာမည်..."

"ချုံလဲ့ရီပါ"

မိုးဇင်သိန်းဆိုသော ခန့်ခန့်ချောချောလူကို ချုံလဲ့ရီက စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သည် လို ရုပ်ရည်မျိုး သူ့ အသိ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ မရှိပါ။ ထိုသူစိမ်းသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလိမ့်ဟု တွေးနေသည်။ ။

"ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာလဲ"

"ဒီ မိုတယ်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ချင်လို့ ပါ"

"ရှင်...ဘာပြောလိုက်တာလဲ—

"ဟိုလေ...မိုတယ်ကို ဝယ်ချင်လို့ ပါ"

"ဒီမိုတယ်ကို ရောင်းမယ်လို့ ကျွန်မ မကြော်ငြာခဲ့ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိုရောက်ပြီး မိုတယ်ကိုတွေ့ပြီး အရမ်းသဘောကျတာနဲ့ ဝယ်ချင်လို့ ပါ"

"ရောင်းဖို့ အစီအစဉ် လုံးဝ မရှိပါဘူးရှင်"

"စဉ်းစားပါဦး ဗျာ၊ ခင်ဗျားခေါ်တဲ့ ခေါ်ဈေးကို ကျွန်တော်လိုက်လျော နိုင်မှာ ပါ"

"ခေါ်ဈေးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"မချို့လဲရီ ရောင်းနိုင်တဲ့ ဈေးပေါ့"

"ရောင်းနိုင်တဲ့ ဈေးဆိုတာ ရောင်းချင်တဲ့ သူတွေမှာ သာရှိတဲ့ ဈေးပါ၊ ကျွန်မက မရောင်းနိုင်သလို ဒီ မိုတယ်ကလဲ ကျွန်မမြတ်နိုးတာမို့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရပါဘူး"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ အရမ်းကို လိုချင်နေတာ"

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မရောင်းနိုင်ဘူး "

"ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ တောင်းတဲ့ ဈေးပေးပါ့မယ်ဆိုတာတောင် ဈေးကိုင်နေသေးတယ်"

"ရှင် တော်တော် ပြောရခက်တဲ့ လူပဲ၊ မရောင်းနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီး

ပြီ၊ ကျွန်မ စကားကုန်ပြောတာတောင် ရှင် နားမလည်ဘူးလား။"

ချိုလဲ့ရီက တယ်ကပ်ပြောဆိုနေသော မိုဇင်သိန်းကို ဒေါသမျက်နှာ နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဒေါသငွေ့ဖြင့် နီမြန်းနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အလှမပျက် လှမြဲလှဆဲမို့ မျိုးဇင်သိန်းက စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ။

သည် မိန်းကလေးက သူ့မှာ အလွန်စွဲမက်စရာကောင်းသော ဆွဲဆောင်မှုတွေ ရှိနေသည် ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ မသိဘူးလား။

"ကျွန်တော်ကလဲ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဈေးနဲ့ ဝယ်မှာ ပါ၊ ဒီမှာ "

ထိုသူက လက်ရဲဇက်ရဲ မပြောမဆို ဖျတ်ခနဲ ချိုလဲ့ရီရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ချိုလဲ့ရီရဲ့ လက်ဝါးထဲသို့ ငွေဒင်္ဂါးပြားလေးတစ်ပြားထည့်ပြီး လက်ဝါးကို ဖိစုတ်ထားပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်သွားသော အမူအရာကြောင့် ချိုလဲ့ရီက ကြောင်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ။ သူတော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက်ပြီး ချိုကွယ်တွေကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ လက်ဝါးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူရဲ့ ဖြူဖွေးသော လက်ခွက်ထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါးပြားလေးကို တွေ့ရသည်။ ။

"တောက်"

ချိုလဲ့ရီက ဒေါသဖြစ်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ။ လက်ထဲက ဒင်္ဂါးပြားကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပစ်ပေါက်မည်ကြံပြီးမှ အိပ်ကတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဒင်းနဲ့ ပြန်ဆိုမှ အဲဒီ ဒင်္ဂါးပြားနဲ့ သူ့ကို ပိတ်ပေါက်ပစ်လိုက်မယ်"

ထိုသူကို အတွေးအခေါ်ထဲက ဖျောက်ပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည်။ ။
နေပူရှိန်မြင့်လာသော စိုက်ခင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။ အိမ်ပြန်ရန်
အလှမ်း အနည်းငယ် ကွာနေသော အိမ်ဆီသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

*

မိုးဇင်သိန်းက အိမ်မိုတယ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ချိုလဲ့ရီတို့
အိမ်ရှေ့အနား ရောက်လာသည်။ ။ မိုတယ် အပြင်ဘက်ကနေ လျှောက်
ကြည့်ရင်း ချိုလဲ့ရီရဲ့ ညီမ ချိုသက်ကြည်နှင့်ဆုံသည်။ ။

ချိုလဲ့ရီထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်သော ချိုသက်ကြည်က အသက်ဆယ့်ရှစ်
နှစ်အရွယ် လှသွေးကြွယ်နေသည်။ ။

ချိုသက်ကြည်ရဲ့ နုပျိုလန်းဆန်း သစ်လွင်သော အလှကို မိုးဇင်သိန်း
က သတိပြုမိသည်။ ။ အရပ်မြင့်မြင့်မားမား၊ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်
ခန္ဓာနှင့်မို့ အလွန်ကြည့်ကောင်းသော မိုးဇင်သိန်းကို မြင်ပြီး ချိုသက်ကြ
ည်က စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"မိုတယ်မှာ တည်းမလို့ လား ဟင်"

ချိုသက်ကြည်က မိုးဇင်သိန်းကို ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမိုတယ်ကို သိပ်ဝယ်ချင်တာနဲ့ လာကြည့်လား"

"ဟုတ်လား၊ ရောင်းမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ညီမက ဘယ်သူလဲ"

ဖော်ရွေသော မိန်းကလေးကို သူက တရင်းတနှီး မေးလိုက်သည်။ ။

"ချိုသက်ကြည်ပါ၊ ဒီက အစ်ကိုက မမချိုလဲ့နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မမနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့ လား"

"ကိုယ်က အတင်းဝယ်တာကို မရောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်"

"မမချို့လဲ့ စိတ်ဆိုးသွားသေးလား"

"ဟုတ်တယ် ဆိုးသွားတယ်"

"ထင်သားပဲ၊ ရောင်းမလားလို့ မေးတာ မမချို့လဲ့ကို ရန်စ တာနဲ့ အတူတူပဲ"

"အေးကွာ၊ အဲဒီလိုသဘောမျိုး ဖြစ်သွားတယ်"

"ကဲပါ အစ်ကိုရယ် အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား..."

"မဝင်တော့ပါဘူး ကွယ်"

ထိုသို့ ပြောနေစဉ်မှာ ပဲ ကလေးတစ်ယောက် ပြေး လာပြီး သူ့အနောက်က ခွေးလိုက်နေသည်။ ။

"ဟာ... ဘယ်ကခွေးလဲ မသိဘူး၊ ကလေးကို လိုက်ကိုက်နေတယ်"

မိုးဇင်သိန်းက သွက်လက်စွာ ကလေးကို ပြေးပြီးကောက်ချီလိုက်သည်။ ။ ခွေးကိုလည်း ခြောက်လှန့်လိုက်သဖြင့် ခွေးကထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

-တော်ပါသေးရဲ့ ၊ အစ်ကို လက်မြန်လို့ နို့မို့ဆိုရင်ကလေးကို ခွေးက ကိုက်မိပြီ-

ထိုစဉ်မှာ ပဲ မိုတယ်ထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။

"ဟယ်...သားကိုပျောက်လို့ လိုက်ရှာတာ ဒီရောက်နေတာကိုး"

"ဪ...ဒီမှာ တည်းတဲ့ ကလေးကို၊ မမရေ ဒီကအစ်ကိုကယ်လို့ မမ

သားလေး ခွေးမကိုက်တာ သိလား"

ချိုသက်ကြည်က သွက်လက်စွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကလေးရဲ့ မိခင်က မိုးဇင်သိန်းကို ကျေးဇူး အခါခါ တင်လိုက်သည်။

ကလေးနှင့် သူ့ မိခင် မိုတယ်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ချိုသက်ကြည်က မိုးဇင်သိန်းကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

"ချိုသက်တို့ ရဲ့ ဧည့်သည် ကို ကူညီပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ရင် ရေလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလားဗျာ"

"ရပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ရေ မဟုတ်ဘူး အအေးနဲ့ မုန့်ပါ ကျွေးလိုက်ဦးမှာ "

ချိုသက်ကြည်က ရယ်မော ပြောဆိုပြီး မိုးဇင်သိန်းကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင်း အအေးနှင့် မုန့်ကို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးသည်။

"သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး အစ်ကို"

မိုးဇင်သိန်းက အအေးသောက်နေစဉ် ချိုသက်ကြည်က မေးသည်။

"စကားသာ ပြောနေတာ အစ်ကိုရဲ့ နာမည်လဲ မသိရသေးဘူး"

"ဟုတ်ပါကွာ၊ ပြောဖို့ မေ့နေတာ၊ ကိုယ့်နာမည်က မိုးဇင်သိန်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို"

"ဒါနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ချိုသက်ကြည်တို့ မိသားစု အားလုံးနေကြတာပေါ့နော်"

"မိသားစုအားလုံး ပြေးကြည့်မှ သုံးယောက်တည်းလေ"

"ဟုတ်လား၊ ချိုသက်ကြည်တို့ ညီအစ်မနဲ့ နောက် ဘယ်သူလဲ"

"ချိုသက်တို့ ရဲ့ ဒေါ်လေး သင်းသင်းနဲ့ နေတာ၊ ဒေါ်လေးက စပြီး အားလုံး အပျိုတွေချည်းပဲ"

"ဟုတ်လား၊ ချိုသက်က အပျိုတွေချည်း နေတဲ့ အိမ်မှာ အစ်ကိုကို ကြာကြာမနေစေချင်လို့ ပညာသားပါပါနဲ့ နှင်နေပြီထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်"

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြသည် ။ ခဏအတွင်းမှာ ပင် သူတို့ ခင်မင်သွားကြသည် ။

ဒေါ်လေးက အသက် လေးဆယ်ကျော်ပြီဆိုတော့ အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်နေပြီလေ၊ ဒီတစ်သက် စွဲတော့မယ် မထင်ဘူး။

"ဒါဆို ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အပျိုကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့"

"မမချိုလဲ့က မပြောတတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေတာဆိုတော့ အပျိုကြီးလုပ်ချင်လုပ်မှာ ၊ ချိုသက်ကတော့ မလုပ်ပါဘူး"

ကလေးဆန်စွာ ပြောဆိုနေသော ချိုသက်ကြည်ကိုကြည့်ပြီး မိုးဇင်သိန်းက ပိုပြီး ခင်မင်သွားသည် ။

"ချိုသက်မမက ဘာလို့ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာတာလဲဟင်"

"သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်ကြိုက်ပြီးမှ ပစ်သွားလို့ လေ"

ချိုလဲ့ရီက အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ပတ်လျှောက်လာရင်း ပြတင်းပေါက် အောက်နားအရောက် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ တွန့်သွားသည် ။

"ချိုသက် ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ..."

"ဒီအသံမျိုး ငါ မရင်းနှီးပါဘူး..."

"ပြီးတော့ ငါ့အကြောင်းကို ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ—

ချို့လဲ့ရီက အသံမပြုဘဲ ချို့သက်ကြည်တို့ ဘာပြောနေသည် ကို ဆက်လက်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်ကတဲ့ "

"အဲဒါတွေကို ချို့သက်က ဘယ်လိုသိလဲ၊ အဲဒီလူကိုရော သိလား"

"ဟင့်အင်း မသိပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကိုတောင် သူများ ပြောပြလို့ သိတာ"

"အဲဒီလူအတွက် ချို့သက်ရဲ့ အစ်မက အခုထိ ခံစားနေရတုန်းလား"

"သူက သိပ် သိုသိပ်တာ၊ သူ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ မသိရဘူး၊ ချို့သက်ထင်တာတော့ အဲဒီလူအတွက် မမချို့လဲ့ ခံစားနေရလို့ တခြားယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားတာ နေမှာ ပေါ့"

"အဲဒီလူက ဘာလို့ ပစ်သွားတာလဲ"

"နောက်တစ်ယောက် အသစ်တွေ့လို့ နေမှာ ပေါ့"

သူ့အကြောင်းကို မြိန်ရေယုက်ရေနှင့် ဝေဖန်နေကြသည် ကို သည်းမခံနိုင်၍ ချို့လဲ့ရီက သူတို့ ရှိရာသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ။

ရုတ်တရက် ချို့လဲ့ရီကိုမြင်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ။ အမူအရာ ပျက်နေသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချို့လဲ့ရီက ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်...မမချိုလဲ့"

"ဪ...ရှင်က ဒီရောက်နေတာကိုး"

မိုးဇင်သိန်းကို မျက်နှာတည်နှင့်ကြည့်ပြီး ချိုလဲ့ရီက မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟင် မမချိုလဲ့နဲ့ အစ်ကိုနဲ့ သိနေကြတယ် ဟုတ်လား"

"စောစောကမှ တွေ့ဖူးတာပါ၊ နေပါဦး ချိုသက်က သူ့ကို ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲ"

ချိုသက်ကြည်က တရင်းတနှီး အစ်ကိုဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ချိုလဲ့ရီက မေးလိုက်သည်။ ။

"ခုနကမှ သိတာ မမချိုလဲ့ရဲ့ ၊ အစ်ကိုက မိတယ်မှာ တည်းတဲ့ ကလေး ခွေးလိုက်ကိုက်တာကို ကယ်လိုက်တာလေ"

"အဲဒါနဲ့ ရင်းနှီးသွားရောလား"

ချိုလဲ့ရီရဲ့ ပြောင်ကျသော စကားကြောင့် ချိုသက်ကြည်က မိုးဇင်သိန်းကို အားနာသွားသည်။ ။

"မမချိုလဲ့ကလဲ ချိုသက်တို့ ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ဦးလေ"

"အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရပါတယ် ကြုံကြုံကံသွားလို့ ပါ"

"အစ်ကိုက ဘယ်ကလာတာလဲဟင်"

ခုမှ ချိုသက်ကြည်က မိုးဇင်သိန်းကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်က ရန်ကုန်ကပါ၊ ဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ လာတာပါ"

"ဘယ်မှာ တည်းလဲဟင်"

စပ်စုနေသော ချိုသက်ကြည်ကို ချိုလဲ့ရီက မကြည်လင်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသည် ။ မိုးဇင်သိန်းက သူ တည်းခိုနေသော နေရာကို ပြောလိုက်သည် ။

"အစ်ကိုကလဲ ချိုသက်တို့ ဆီမှာ လာတည်းရင်ပြီးရော"

"ဟိုမှာ အဖော်တွေနဲ့ တည်းနေလို့ ပါ"

ထိုစဉ်မှာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဒေါ်သင်းသင်းက ရောက်လာသည် ။

ချိုသက်ကြည်ကပဲ သွက်လက်စွာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည် ။

"ဒါ ချိုသက်တို့ ရဲ့ ဒေါ်လေးသင်းသင်းပါ၊ ဒေါ်လေး ဒီအစ်ကို မိုးဇင်သိန်းက ချိုသက်တို့ ရဲ့ ဧည့်သည် ကလေးကို ခွေးရန်က ကယ်လိုက်တယ်လေ"

ချိုသက်ကြည်က ဒေါ်သင်းသင်းအား အစအဆုံး ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ပြန်သည် ။

"ဟုတ်လား ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်"

"ချိုလဲ့ ထမင်းဆာပြီ"

ချိုလဲ့ရီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့ အနားမှာ ထွက်သွားသည် ။ ချိုလဲ့ရီက ဧည့်သည် ကို ဧည့်ဝတ်မကျေတာ၊ သည် တစ်ခါ ပထမဆုံး အကြိမ်မို့ ဒေါ်သင်းသင်းက အံ့သြနေသည် ။

"မောင်မိုးဇင်သိန်းရော ထမင်းဝင်စားပါကွယ်၊ ဒေါ်လေးဖိတ်ခေါ်ပါတယ်"

"ဟုတ်သားပဲ အစ်ကို၊ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီပဲစားသွားပါ"

"မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း စောင့်နေမှာ မို့လို့ ပါ"

"ဒါဆို နောက်တစ်ခါ ဒေါ်လေးဖိတ်ရင် ဆက်ဆက်လာစားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

မိုးဇင်သိန်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည် ။ ချိုသက်ကြည်က အိမ်ပြင်အထိ လိုက်ပို့ရင်း မှာ လိုက်ပါသေးသည် ။

"အစ်ကို လာလည်ဦးနော်"

"အေးပါကွာ"

ချိုလဲ့ရီက ချိုသက်ကြည်ကို မစောင့်ဘဲ ထမင်းကိုစားနှင့်သည် ။ ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်ကျိုးသည် အထိ ချိုသက်ကြည်ရောက်မလာသေး၍ စိတ်တိုနေသည် ။

အခန်း(၂)

ချိုသက်ကြည် ရောက်လာတော့ မျက်နှာထားနှင့် ချိုသက်ကြည်ကို ပြောလိုက်သည်။ ။

"ထမင်းစားပါ့မယ်ပြောနေတာ၊ ဘာလို့ ပေရှည်နေတာလဲ"

"မမချိုကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကူညီထားတဲ့ လူကို ဒီလောက် တောင် ဆက်ဆံရေးကျဲရသလား"

"အဲဒီလူကို ကြည့်မရဘူး"

သည် တစ်ခါ ဒေါ်သင်းသင်းကပါ ချိုလဲ့ရီအား နားမလည်၍ ဝင်ပြောသည်။ ။

"ချိုလဲ့ရယ် ဘာဖြစ်လို့ မောင်မိုးဇင်သိန်းကို အမြင်မကြည်လင်နေရတာလဲ"

"သူက တွေ့တွေ့ချင်း ရန်စထားလို့ "

"ဟင် ရန်စတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုရန်စတာလဲ ပြောပါဦး"

"ဒီမိုတယ်နဲ့ ခြံကို ရောင်းမလားမေးလို့ "

"အဲဒါများ ချိုလဲ့ရယ် မရောင်းနိုင်ရင် မရောင်းနိုင်ဘူးပြောလိုက်ပေါ့"

"ပြောပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ သူက ဇွတ်အတင်းဝယ်မယ်ပြောလို့ စိ

တ်ဆိုးတာ"

"သူလဲ သိပ်လိုချင်လို့ နေမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ချိုလဲ့က မိဘအမွေအနှစ်ကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးလဲဆိုတာ၊ ဒေါ်လေး သိသားနဲ့၊ မရောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာကို ဘာလို့ ဇွတ်ဝယ်နေရတာပဲ"

"ကဲပါ ချိုလဲ့ရယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ရဲ့ ဧည့်သည် ကို ကူညီထားတဲ့ သူဆို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် မမချိုလဲ့ရယ် အစ်ကိုက ခင်စရာကောင်းပါတယ်"

"နင်ကလည်း ဣန္ဒြေကိုကို မရှိဘူး၊ မြင်တာနဲ့ ပစ်ခတ်ရောလိုက်တာပဲ"

"သူက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်တာအန္တရာယ်မရှိပါဘူး"

"အခုမှ တွေ့တဲ့ လူကို လူကြီးလူကောင်းလို့ နင်က ဘယ်လိုသိလဲ"

"ဒီလောက်တော့ လူကဲခတ်တတ်ပါသေးတယ် မမချိုလဲ့ရယ်"

"နင်က ဘယ်လောက် လူ့အရိပ်အကဲကို ခတ်တတ်လို့ လဲ"

"ချိုလဲ့ရယ် ဒေါ်လေးလဲ လူကြည့်ရင် အကဲခတ်တတ်ပါတယ်၊ မောင်မိုးဇင်သိန်းက ပညာတတ် လူရည်သန့်လေးပါ"

ဒေါ်လေးသင်းသင်းကပါ မိုးဇင်သိန်းဘက်က ဖြစ်နေပြီး အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဒေါ်သင်းသင်းရဲ့ အထင်ကြီးမှုကို ခံယူနိုင်သော မိုးဇင်သိန်းရဲ့ ဆက်ဆံမှီကု ချီးကျူးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ။

"သူ့ ကိုကြည့်ရတာ ခေတ်ပညာတတ်၊ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် အိမ်လာမှ သေသေချာချာ မေးကြည့်ရဦး"

မယ်"

"နောက်တစ်ခါ သူက အိမ်ကို ဘာလို့ လာမှာ လဲ"

"ဒေါ်လေးက သူ့ကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားတာလေ"

"ဒေါ်လေးကလဲနော် အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေပြန်ပြီ"

"ချိုလဲ့ရယ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်လေးကျမှ နင် ဘာဖြစ်လို့ ရန်လိုနေရတာလဲ"

ချိုလဲ့ရီက ထပ်ပြောလျှင် သူ့ အလွန်ဟု ဒေါ်လေးသင်းသင်းက ထပ်ပြီး အပြစ်တင်မှာ သိ၍ မကျေနပ်သော်လည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထမင်းစား ခဏနားပြီး ခြံထဲကို ပြန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် မတက်သေးသော ချိုသက်ကြည်က အိမ်မှာ သိပ်ကို ကူဖော်လောင်ဖက် မရပါ။

မိဘတွေ ငယ်စဉ်တည်းက ဆုံးပါးသွား၍ သူ့ထက်ခုနစ်နှစ်ငယ်သော ချိုသက်ကြည်ကို ချိုလဲ့ရီက အလိုလိုက်ထားသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းကလည်း အလိုလိုက်ထား၍ ချိုသက်ကြည်က အခွင့်အရေးသမား ဖြစ်နေပြီး အလုပ်တွေ ပိုနေရှာသော အစ်မကို သိပ်ပြီး မကူညီတတ်သလို သိတတ်နားလည်မှုလည်း နည်းပါးသည်။

ချိုသက်ကြည်တွင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသည်ကို ဒေါ်သင်းသင်းရော ချိုလဲ့ရီကပါ ခွင့်လွှတ်နားလည်ထားကြသည်။

သူတို့ အမေနှင့် ဒေါ်သင်းသင်းတို့ ရဲ့ အစ်မကြီးကလည်း ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးတွေနှင့်ဖြစ်ပြီး အစ်မကြီးကလည်း ရန်ကုန်မှာ အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးတွေနှင့်ဖြစ်ပြီး ချိုသက်ကြည်ကို သိပ်ပြီး အခွင့်

အရေးပေးသည်။ ။

အားလုံးဝိုင်းပြီး အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ချိုသက်ကြည်က အခွင့်အရေးသမား အတ္တဆန်သည် မှာ မဆန်းပါ။

ချိုလဲ့ရီက ခြံထဲပြန်ဆင်းသည်။ ။ နေပူနေ၍ အောက်မှာ နေပြီး ဦးရန် ချိုးခူးပေးသော ဂန္ဓမာပန်းတွေကို အစည်းလေးတွေ ခွဲစည်းလိုက်သည်။ ။

ညနေ မစောင်းမီ စည်းနှောင်ပြီးသော ပန်းတွေကို သူ့ ရဲ့ ဟိုင်းလုပ်ပစ်ကပ်ကား နောက်ခန်းမှာ တင်ပြီး ဈေးကို အချိန်မီသွားသွင်းသည်။ ။

ဝါသနာပါ၍ လုပ်သော ပန်းစိုက်ခင်းကနေ ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရသဖြင့် ချိုလဲ့ရီက ပျော်နေသည်။ ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ညနေစောင်းနေပါပြီ။ ရေချိုးပြီး ဒေါ်သင်းသင်းတို့ နှင့် ထိုင်စကားပြောနေသည်။ ။

"ဒေါ်လေးရဲ့ ပန်းခင်းက အောင်မြင်တော့ ဝင်ငွေတစ်မျိုးတိုးတာ၊ ချိုလဲ့ ပျော်လိုက်တာ"

"ဒါဆိုလဲ တူမကြီး သက်သာအောင် ဦးရန်အပြင်နောက်ထပ်အလုပ်သမား ထပ်ငှားပါလား"

"ချိုလဲ့ အလုပ်နိုင်နေတာလဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ငွေအပိုထပ်ပြီး မကုန်ချင်ပါဘူး"

"မမချိုလဲ့ ပန်းခင်းက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ရခဲ့တာပေါ့နော်"

"အေးပေါ့ ချိုသက်ရဲ့ "

"ဒါဆို ချိုသက်ကို အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း ချုပ်ပေးဦး"

"ဟင် ဟိုလကပဲ အဝတ်အထည်ဆိုတာ အမြဲတမ်းအသစ်အဆန်း

ပေါ်နေတာ ပြီးခဲ့တဲ့ လက ဒီခိုင်းက အောက်သွားပြီပေါ့"

"ချိုသက်ရယ် အသစ်အဆန်းပေါ်တိုင်း ဝတ်ရအောင် နင်က ဘယ် လောက်ချမ်းသာ နေလို့လဲ"

"အဝတ်အစုံ ဝယ်ဖို့ အတွက် ကျိကျိတက် ချမ်းသာစရာ မလိုပါဘူး၊ ချိုသက်ကို ဝယ်ပေးနော်"

"ကဲပါ ချိုလဲ့ရယ် အသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဒီည ထမင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကို စားရမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်သင်းသင်းကပါ ချိုသက်ဘက်က လိုက်ပြောနေသဖြင့် ချိုလဲ့ရီက အရှုံးပေးလိုက် ရသည် ။

"ကဲပါ ချိုသက်ရယ်၊ မမအရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ၊ မနက်ကျရင်ပေးမယ်"

"ဟေး ဒါကြောင့် မမချိုလဲ့ကို ချိုသက်က ချစ်တာ"

ချိုသက်ကြည်က သူလိုချင်တာ ရသည် မို့ ကျေနပ်သွားသည် ။ သူ ပျော်ရွှင်တာမြင်တော့ ချိုလဲ့ရီလည်း ပျော်ရပါသည် ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ချိုလဲ့ရီက ခဏစကားပြောပြီး တစ်နေ့လုံး အင်္ကျီအိတ်ထဲက ငွေဒင်္ဂါးပြားလေးကို မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားသည် ကို သတိရသည် ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဟိုလူပိုက်ဆံ ပြန်မပေးဖြစ်ဘူး"

ထိုသူရဲ့ ချောမွေ့တည်ကြည် ခန့်ညားသော ပုံသွင်ကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားသည် ။

"ငါက ဘာလို့ ရင်ခုန်ရတာလဲ၊ ဒီလို ခံစားမှုမျိုး ငါ မခံစားဖူးသေးဘူး..."

"အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားက ပြန်ပြီး လန့်နိုး လာပြီလား..."

"ဟာ မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငါ စိတ် မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား..."

"အဲလိုပဲ စိတ်မဝင်စားဘဲ ရှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ"

သူ့ မျက်ဝန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသော မိုဇင်သိန်းရဲ့ ပုံရိပ်ကို မျက်ဝန်း ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်သည် ။ အမှတ်မထင် မှန်တင်ခုံအန်ဆွဲထဲက ရ တနာဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

ရတနာ ဘူးသေးထဲတွင် ရတနာဆိုလို့ စိန်လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း သာ ရှိနေသည် ။ ထိုဘူးထဲကို ငွေဒင်္ဂါးပြားလေးထည့်ပြီးဘူးကို ပြန် ပိတ်လိုက်သည် ။

မိခင်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမွေအနှစ်က သည် လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းတည်းပါ။ ကျန် ပစ္စည်းများ တဖြုတ်ဖြုတ်ကုန် ခဲ့သော်လည်း သည် လက်စွပ်လေးကို မရမက ခြစ်ကုပ်ကပ်ပြီး သိမ်း ဆည်းခဲ့သည် ။

"ချိုသက်လေး မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒီလက်စွပ်ကို ချိုသက်ကို လက်ဖွဲ့ မယ်"

အလွန်ချစ်သော ညီမလေးအတွက် လက်စွပ်ကို တရိတသေထား သော ရတနာဘူးထဲမှာ ထိုဒင်္ဂါးပြားကို ထည့်လိုက်သည် ။

အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း မနက်က သူ့ လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကိုင်လိုက် သော ထိုသူရဲ့ အပြုအမူကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ရင်ခုန်သလို ဒေါသလည်း ဖြ စ်မိသည် ။

"ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး၊ သိပ်ရဲတင်းတယ်"

"ချိုသက်နဲ့ လည်း ချက်ချင်း ရင်းနှီးနေလိုက်တာ"

"ဒီလူက ဘာအကြံနဲ့ ငါတို့ ဆီ ရောက်လာတာလဲ"

"မိုတယ်ကို တကယ်ဝယ်ချင်တာရော ဟုတ်ရဲ့ လား"

အတွေးတွေ ပလူပျံရင်း အတိတ်ဆီသို့ သူ့ အတွေးရိပ်က ပြေးသွားပါ
တော့သည်။ ။
